

АНЂА ГРУБИШИЋ – СЕСТРА ГОДИНЕ НА ВМА

ПРВО РАДНО МЕСТО, ДРУГА ПОРОДИЦА

– Посао се, хтели то ми или не, носи кући и све остаје у нашим главама. И све се проживљава. И није уопште лако. А жена као жена, мора са послом да усклади и кућне обавезе – каже наша саговорница, главна сестра Клинике за хематологију ВМА, која на њој ради 35 година.

Анђу Грубишић, главну сестру Клинике за хематологију ВМА, затекли смо у послу. Поздрвила нас је пријатним, дискретним осмехом и срдачним стиском руке, а онда сигурним кораком повела до њене собе. Женске собе у којој је све на свом месту – ништа претрпано, с укусом уређено, цвећем оплемењено. Та клиника је, како каже, њено прво радно место и друга породица.

„Украли“ смо јој пола сата драгоценог времена и уживали у друштву и разговору с поводом, јер је недавно проглашена за сестру године Војномедицинске академије. Изабрана је једногласно.

Године рада

А ко је Анђа Грубишић? Како каже, веома темељна особа, перфекциониста, радохоличар и предана послу који воли, и одговорна према установи у којој ради, ВМА, према пацијентима, колегиницама, породици. Године су дописивале њеном карактеру сигурност, смиреност, благод у опхођењу са људима и пацијентима. Али, и ауторитет, који несумњиво ужива.

Осим рада на клиници, ангажована је и у разним удружењима – члан је Удружења медицинских техничара Србије и Европског удружења за трансплантацију косне сржи, аутор је више радова и публикација, које је презентовала на састанцима у земљи и иностранству, а учествује и у едукацији младих колегиница и кадета Медицинског факултета ВМА.

И све што је постигла у животу стекла је великим залагањем, трудом и савесним радом. Наравно, било је то довољно да буде изабрана за најбољу сестру на ВМА за 2015. годину.

На Клиници за хематологију ради 35 година. Почела је као млада сестра, па одговорна сестра и пела се степеницу по степеницу да би, како је напредовала у служби и завршила школу за више медицинске сестре, од 2004. постала и главна сестра.

А рад медицинских сестара и техничара на тој клиници разликује се од других. Неки би рекли да је ту и најтеже.

– У нашој клиници лече се најтежи болесници – са малигнитетима. Првенствено малигнитетима крви и крвотворних органа. То су акутне и хроничне леукемије, затим малигни тумори лимфних жлезда, тзв. лимфоми, па мијало-

ми, а лече се и бенигна обољења коштане сржи, апластичне анемије. У саставу наше клинике су два одељења и Центар за трансплантацију. Улога наших сестара веома је комплексна и специфична и захтева психофизичку спремност и велику одговорност, јер оне учествују и у дијагностиковању, што није нимало наивно јер су то инвазивне методе, затим у терапијском приступу, који подразумева примену цитостатске терапије и све нуспојаве и компликације које иду са применом те терапије. Сестра, наравно, учествује у свакодневной нези болесника и нези, на жалост, терминалних пацијената. Све то захтева од наших сестара да буду веома едуковане и брижне. А главна сестра мора да буде изузетно способна и да стално учи младе колегинице, јер се код нас пацијенти лече по светским принципима и протоколима – прича Анђа Грубишић.

И све што тражи од сестара, доказује личним примером.

Професионализам у послу

Најтежим пацијентима оболелим од малигнитета треба, сем професионалног односа у лечењу, пружити и негу,

која првенствено у Центру за трансплантацију мора бити првокласна. Али још и више. Људски је саосећати са њима, њиховим патњама, болестима и понекад се емотивно везати за пацијенте. Увек је питање у медицинској струци како направити тај професионални отклон.

– Врло је тешко. Ни после три и по деценије не могу. Можемо да изглумимо професионализам, али кад видите младог човека или било ког другог коме не можете помоћи и који има дијагностиковану најтежу болест, то је веома тешко – прича сестра Анђа.

А њихови пацијенти су, према њеним речима, углавном млади, посебно они који долазе на трансплантације, и имају 18, 19 или 20 година.

– Те младе особе које су припремљене за трансплантацију углавном су оболеле од акутних леукемија и оне при-

мају високе дозе цитостатика, које изазивају бројне компликације. Они су тада животно угрожени јер може доћи до крварења, инфекција. И ту је и те како важна медицинска нега, али је најважнија лепа реч и људски приступу пацијенту – истиче главна сестра Клинике.

Она каже како је после великог уложеног труда и муке око пацијената за њу и њене колегинице права сатисфакција кад их виде како после долазе на контроле, да су добро, чак и излечени. Радују се кад да сазнају да се пацијент оженио, а још више кад добије принову. После тих лепих вести заборављају се све најтеже ноћне смене и сва брига око пацијената.

Клиника за хематологију углавном је женски колектив, има само неколико медицинских техничара, и, како каже Анђа Грубишић, сестре су изузетно пожртвоване и кад треба једна другу мењају и једна другој излазе у сусрет.

Време одмора

Посао који ради Анђу толико окупира да је с њим у мислима и кад затвори врата своје собе и оде кући. Често зове клинику јер је одговорна за рад на њој. У таквим ситуацијама трпи породични живот.

– Посао се, хтели то ми или не, носи кући и све остаје у нашим главама. И све се проживљава. И није уопште лако. А жена као жена, мора са послом да усклади и кућне обавезе.

Међутим, најбоља сестра ВМА успева да увек нађе време за разбистригу и растерећење – да прочита добру књигу, погледа добар филм, да се опушта уз музику. И ма колико била физички уморна, успева кад одмори да прикупи снаге за нове радне изазове.

А кад дође време одмора, посвећује се својој љубави – путовањима. Само спакује кофере и спремна је за покрет – чекају је нови крајеви, нови људи, занимљиви локалитети. У складу је то са њеном радозналост природом, али и са, како каже, хороскопским знаком – јер стрелчеви воле да путују.

Признање професији

Признање које је добила представља личну сатисфакцију за њен вишедеценијски рад, али сматра да се тим наградама поштује сестринска професија, јер оне напорно раде веома одговоран посао.

– Толико радимо да би, ипак, требало то да се поштује. Требало би много више поштовати сестринску професију код нас јер сестра је та која има први контакт с пацијентом и уз њих је 24 сата. То се у свету свуда цени, а требало би и код нас – истиче Анђа Грубишић.

Признање које је добила схвата веома озбиљно и подстицајно за њен будући рад, првенствено с пацијентима, а и у едукацији младих колегиница.

– Све моје садашње и будуће активности иће ће ка томе да се одржи интегритет највредније и најодговорније сестре на ВМА, јер то та установа заслужује, као јединствена у земљи. ■

Мира ШВЕДИЋ
Снимио Томислав РАДОСАВЉЕВИЋ